

DANIELA SACERDOTI

Toskánska sestra

Toskánske sestry: Kniha 1

Nezabudnuteľný srdcový príbeh o rodinných tajomstvách.

Ljndení

Toskánska sestra

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Daniela Sacerdoti
Toskánska sestra – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

*Toskánska
sestra*

DANIELA
SACERDOTI

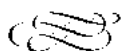
*Toskánska
sestra*

Preložila Diana Ghaniová

Ljndeni

Pre Davida

PROLÓG

LUCREZIA

Počas dlhých rokov vyhnanstva som snívala o Casalte, vile v srdci Toskánska, kde sa na úbočí kopcov porastených cyprusmi rozprestierajú vinice a olivové háje.

Casalta bola mojím útočiskom pred hroznými udalosťami, ktoré zmenili môj sladký domov na miesto strachu a samoty – skôr ako som odtiaľ v dvanástich rokoch musela odísť ako malá Eva z raja.

Casalta ma živila a chránila, odkedy som prvýkrát otvorila oči na tomto svete. Tam sa o mňa starala matka, tam som sa delila o každý okamih so svojim dvojčatom Biancou a s mladšími sestrami Eleonorou a Mariou.

Bianca, Nora, Mia a ja – Lulu: to sme boli my, štyri sestry Falconeriové, dievčatá z Casalty, v dedine známe ako samostatné, uzavreté a trochu čudné, možno dokonca magické...

Matka nám odovzdala bezmenný dar, ktorý sa vyskytuje v jej rodine, dar, ktorý sa prejavuje inak v rôznych generáciách a u rôznych žien. Ja vidím pocity a vnútorné myšlienky ľudí ako farebné glorioly okolo ich tiel – niektorí ľudia ich nazývajú aury. Bianca vidí a počuje ľudí, čo už dávno odišli – spomienky a príbehy odtlačené do kame-

ňov nášho domova. Nora a Mia boli primalé, keď som musela odísť do vyhnanstva: ich dary sú pre mňa záhadou.

Po mojom odchode som sa do Casalty mohla vrátiť len v predstavách, ktoré boli síce chladnou, ale nenahraditeľnou útechou. Boli také živé, že som cítila všetky vône a vnímala všetky chute. Boli skutočnejšie ako realita a hrejivé ako matkino objatie.

Vo sne zatvorím oči a vykročím po kľukatej poľnej ceste z dediny do kopca. Vzduchom sa nesie spev cikád a vôňa divého feniklu a oregana.

Cestu lemujú figovníky, baza a liesky. Občas zastanem a zjem figu priamo z konára, preskúmam zvlečenú priesvitnú kožu užovky, ktorá sa mi drobí v prstoch, alebo sledujem čierne krídla babôčky admirálskej poletujúcej medzi kvetinami – mama ma naučila mená našich motýľov: *licena*, *ninf*a, *icaro*... Milovala motýle a ony ju dokonale vystihovali – zraniteľné farebné tvory s inštinktom slobodne lietať.

Vyjdem na terasu vytesanú do kopca pred takmer tisíc rokmi, keď bola Casalta ešte len malá kamenná pevnosť pre bojujúce národy. Bianca ma čaká pri bráne medzi dvoma kamennými dryádami obrastenými brečtanom, ktoré nás pozorujú zo svojich stĺpov. Sú ako my dve, zrkadlové obrazy tej druhej. Zvykla som si vymýšľať, že v noci ožívajú, potulujú sa po záhradách a viniciach a na úsvite sa vracajú na svoje stĺpy.

Bianca mi otvorí bránu, chytí ma za ruku a spolu prejdeme po nádvorí. Ponoríme prsty do vody vo fontáne uprostred, čo je náš malý rituál, a vkľzneme dnu cez kuchynské dvere.

V kuchyni nikdy nebola zima a nikdy nebola prázdna. Niečo sa vždy varí na sporáku alebo chladne na mramorovej doske stola – paradajková omáčka na zimu, poháre s džemom, obrovský hrniec dušenej fazule alebo zemiaky s bylinkami a olivovým olejom, mandľové sušienky alebo fľaše nášho vlastného vína. Kráčam za Biancou cez obývačku s kozubom a po chodbe lemovanej francúzskymi oknami.

Na konci chodby bola otcova pracovňa, kam sme však nikdy nechoďovali.

V mojom sne táto časť domu neexistuje.

Namiesto toho otvoríme sklené dvere do ružovej záhrady a pokračujeme k lavičke, na ktorej sedávala a maľovala naša matka. Mia sedí na tej istej lavičke so skicárom v ruke a Nora sa hrá na slnku ako vždy. Obe sú zamrznuté v čase ako sedem- a osemročné, presne ako v deň, keď som ich videla naposledy. Pribehnú ku mne a tuho ma objímu. Bianca sa k nám pridá a znova sme všetky štyri ako jedna – štyri dievčatá z Casalty. Sestry Falconeriové znova spolu.

Po chvíli vyjdem po kamenných schodoch na bočnom múre domu a zhora pozorujem sestry – sladkú Biancu, tvrdohlavú Noru, zasnenú Miu. Jedna ryšavá, dve tmavovlasé, a všetky rozjímajú o ruži. Cez francúzske okno vkĺznem do Biancinej izby. Krútim sa v slnečnej záhrade namaľovanej na Biancinej stene, medzi ružovými ružami, ktoré zdobia okno a rám dverí. Naša matka vymaľovala naše izby ešte pred naším narodením. Nejako vytušila, že bude mať štyri dcéry, vedela, aké budeme, a svoje predstavy pretavila do fresiek.

Nakuknem do Norinej izby so žltými ružami a s freskou pláže posiatej cválajúcimi koňmi. Napokon vstúpim do Miinej izby, ktorá je zo všetkých najpôsobivejšia. Biele ruže zdobia priestor okolo okien a dverí a zvyšok zaplňajú galaxie, hviezdy, kométy, súhvezdia v symfónii modrej, čiernej, striebornej a všetkých odtieňov fialovej a ružovej.

Konečne vchádzam do svojej detskej izby.

Je nedokončená, lebo matka nás dve s Biancou porodila, keď na nej ešte pracovala. Steny vyzdobila červenými ružami, ale to bolo všetko. Povedala mi, že ju dokončí v nasledujúcich rokoch a dokreslí všetky tie úžasné veci, čo uvidím a urobím.

Tých rokov sme sa však nikdy nedočkali, lebo zomrela na kopcoch v okolí nášho domu tesne pred mojimi dvanástymi narodeninami a moja izba zostala nedokončená.

Môj sen sa vždy skončil práve tam. Premohli ma pocity a vedela som, že je čas znova si vystavať vnútorné múry proti spomienkam, túžbe, zlosti. Práve v tej chvíli som v mysli odišla z Casalty, z domova, z ktorého ma vyhnali prirýchlo a tak nečakane, že som sa nestihla ani rozlúčiť.

PRVÁ KAPITOLA

PARÍŽ, 12. APRÍLA 1985

LUCREZIA

Stála som pred Galeries Lafayette vedľa kameramana z Canal Société a v ruke som držala svoje sako, v ktorom mi v to krásne jarne ráno bolo priteplo.

Začiatok jari bol vždy mojím obľúbeným obdobím v Paríži. Šály sa rozväzovali, kabáty rozopínali, ľudia sa zastavovali na uliciach na kus reči a opäť chodievali na pomalé prechádzky len tak pre radosť, aby nasali prvé slnečné lúče. Mesto plávalo v nesmelej svetlozlatej žiare a budovy vyzerali ako lupienky nových kvetov. Toto mesto sa možno nikdy nestalo domovom môjho túlavého srdca, ale rozhodne bolo krásne.

Claude, môj zamestnávateľ a zároveň partner, bol pripravený akoby zázrakom premeniť misky s rôznymi prísadami, ktoré stáli pred ním, na palacinky s jahodami a so šľahačkou. Jeho ukážka sa mala odvysielat' naživo v najobľúbenejšom rannom programe v krajine, *Bonjour Avec*, ktorý si pozrú milióny ľudí. Jedna z moderátoriek, štíhla žena menom Amandine, si uhladila sukňu a nasadila svoj typický večný úsmev.

„O tri minúty točíme!“ zvolal niekto a neveľký dav, ktorý vznikol pred stánkom, sa s očakávaním zamrivil.

Claude pribehol ku mne a zastrčil mi prameň gaštanovohnedých vlasov za ucho. Slabé záblesky fotoaparátov mi prezradili, že tento okamih bude zvečnený v bulvárnych časopisoch. Claude patrila do skupiny slávnych kuchárov, ktorých život verejnosť fascinoval rovnako ako ich kuchárske počiny. Bol známy tým, že vždy keď ho odfotili, stálo pri ňom iné dievča, až kým som sa na scéne nezjavila ja. Potom sa všetci zhodli na tom, že by si mohol nájsť aj niekoho lepšieho, ako je tá neusmievavá žena, o ktorej všetci vedeli, že nie je Francúzka, ale nevedeli, odkiaľ presne pochádza. Všetko, čo som si prečítala v môj prospech – čítať všetko, čo sa o nás popisalo, bolo súčasťou mojej práce –, bolo, že sa vyznám v móde. Okrem toho o mne písali, že som... *pichlavá*.

Pravdupovediac, aj som taká bola.

„Všetko v pohode?“ zašepkal mi do ucha tak blízko, že som zachytila jeho citrónovo-vanilkovú kolínsku. Svetlé vlasy mal naoko strapaté, akoby práve vstal z postele. A ako vždy počas televíznych vystúpení nemal na sebe kuchársky rondón, ale to, čo nazýval svojím civilným odevom. Variť vo formálnom odeve, vo vyžehlenej košeli a nohavičiach, bol skrátka jeho štýl.

Už som sa chystala odpovedať, keď ma zaujal niekto v dave. Stuhla som, keď ma medzi ženami, mužmi a deťmi, cudzími ľuďmi, ktorí vyplňali môj zorný uhol, zaujala bolestne známa tvár.

Hlava s vlasmi ako oheň, svetlejšími ako moje, dlhý biely krk, pôvabný profil a rýchly pohyb vrstvenej sukne ľahkej ako motýlie krídla.

Nemôže tu byť. Je mŕtva.

Poznala som však ten profil, poznala som jej telo, postavu, poznala som presne ten odtieň ryšavej.

Ako bábätko som si o ten krk opierala tvár a jej vlasy zakrývali mňa aj moje dvojča, keď sme spali schúlené na jej prsiach. Bola mlieko, ktoré sme pili, bola vzduch, ktorý sme dýchali. Bola náruč, do ktorej sme utekali, keď sme spadli, a posledný hlas, ktorý sme počuli pred zaspátím.

Moje oči a srdce kričali, že moja matka je tam, ale moja myseľ tomu nedokázala celkom uveriť. Nesúladi spôsobil, že som si pripadala vytrhnutá z priestoru a času. Existovala som v dimenzii, kde na priestore nezáleží a čas neplynie.

Mama!

Prvé slovo, ktoré som sa naučila vysloviť, to najsladšie slovo, mi uviazlo v hrdle a moje ústa ho nedokázali povedať.

V mozgu mi vybuchol ohňostroj kontrastných správ: *utekaj za ňou, zostaň, je mŕtva, je tam, utekaj za ňou!* Dav sa pohol ako jedno telo, spojil sa a opäť rozpadol. Ryšavá žena zmizla.

Chcela som ju ísť hľadať, no vtom ma niekto zadržal.

„Lucrezia?“ Claude vyslovoval moje meno s prízvukom na poslednej slabike, po francúzsky, a teraz ma oslovil tlmeným hlasom s podráždeným podtónom, ktorý som tak dobre poznala. Chcel tým povedať, že sme na javisku: *tak hraj*.

Pritisla som si ruku na líce a prekvapilo ma, že je mokrá. Neuvedomila som si, že plačem.

Už dávno, veľmi dávno som neplakala.

„Budeme točiť naživo, Lucrezia.“ Okolo Clauda sa vznášala červená gloriola – hneval sa, aj keď jeho tón bol pokojný a vyrovnaný. Moja schopnosť vidieť aury bola darom aj prekliatím. Darom, lebo som dokázala lepšie prečítať ľudí, a prekliatím, lebo som sa občas dozvedela niečo, čo som nechcela vedieť.

„Z toho svetla mi slzia oči,“ vyhovorila som sa. Claudov výraz sa zmenil z podráždeného na televízny, a keď sa vrátil k stolu, usmial sa na celý svet. Kamery boli zapnuté – jedna minúta – tridsať sekúnd – desať sekúnd – a boli sme v priamom prenose.

Môj pohľad nesmeroval na Claudov výkon, ale niekam ďaleko, do davu, lebo som napoly dúfala a napoly som sa bála, že opäť uvidím tú ryšavú ženu. Stála som ako prikovaná, tvárila som sa pokojne, ale hrud' sa mi dvíhala – *bum, bum, bum*, búšilo mi srdce a s každým úderom sa mi do očí tlačili ďalšie nevyplakané slzy. Kabelka mi pri-

padala horúca a ťažká, akoby pulzovala vlastným životom: vnútri bol list od Biancy z Casalty, prvý po dlhom čase.

Ani som nevedela, prečo som si ho nechala v kabelke a nosím ho so sebou, keď som pred rokmi prerušila všetky kontakty s rodinou.

Claudova ukážka sa skončila. Zvýšené hlasy mi dali najavo, že je po všetkom. Pritisla som si ruku na ústa. Triasla som sa tak, že mi asistentka položila ruku na plece a zašepkala, že si mám sadnúť a ona mi prinesie pohár vody.

Stálo ma všetko sebaovládanie, aby som sa nerozbehla do davu a nezačala vykrikovať jej meno, aby som ju nehladala medzi tými cudzími tvármi.

Už druhýkrát sa mi zazdalo, že som zazrela svoju matku.

Prvýkrát sa to stalo pred dvanástimi rokmi, krátko po jej smrti.

DRUHÁ KAPITOLA

CASALTA, TOSKÁNSKO, 12. APRÍLA 1973
PRED DVANÁSTIMI ROKMI

LUCREZIA

Naša domáca Matilde v zástere uviazanej na mašlu a s vlnitými tmavými vlasmi zopnutými do chvosta stála pri sporáku a miešala omáčku. Pri nej bola moja sestra – dvojča Bianca, poslušná a milá ako vždy, s miskou čerstvo postrúhaného parmezánu v ruke. Vzduch bol presýtený vôňou paradajok a bazalky a cez dvere, ktoré sa otvárali na dvor, prenikali zlatisté lúče zapadajúceho slnka.

Sedela som za stolom, bosá a špinavá popoludní strávenom v kopcoch okolo nášho domu. Vlasý som mala ako hniezdo. Otec poslal jedného zo svojich mužov, Diega, aby ma našiel a priviedol domov. Teraz som čakala, že si ma zavolá do pracovne a pravdepodobne mi bude vyčítať, ako sa správam, odkedy zomrela mama. Chodila som poza školu, odmietala som nosiť topánky, česať si vlasy, ísť s rodinou do kostola a tráviť čas v dome, kým nepadla noc. Okrem toho som si bola takmer istá, že niekto prezradil, že trávim čas so synom otcovho nepriateľa Vannim Orafim.

Nezáležalo mi na otcovom hlúpom spore. Orafiovci boli našimi spojencami dve generácie, až kým sa môj otec nepohádal s Ghe-
rardom Orafim pre niečo, čo nikto nikdy nepomenoval nahlas. My

dcéry sme, pravdaže, nepoznali podrobnosti – povedali nám len, že im ide o naše pozemky, chcú zničiť našu rodinu a máme zakázané udržiavať s nimi akýkoľvek kontakt.

Bianca na mňa stále vrhala pohľady a spodná pera sa jej triasla, čo ma dráždilo a zároveň mi to lámalo srdce. Neznášala, keď som mala problémy, a snažila sa byť dvakrát taká pokojná a poslušná, akoby ma mohla kryť svojím dobrým správaním, aby tým vynahradila moje vzbury. Od matkinej nehody som bola nezvládnuteľná a ona ešte sladšia a poddajnejšia.

Vždy sme boli rozdielne, ale posledných pár mesiacov medzi nami vyhlúbilo priepasť: obe sme sa snažili čo najlepšie vyrovnať s tým, čo nás postihlo, ale zvolili sme si opačné spôsoby. Bianca sa snažila zmierniť okolnosti, ako sa len dalo, akoby život bol divá šelma, s ktorou sa dá zblížiť, aby vás nezožrala. Ja som tú šelmu provokovala a čakala, kedy ma dosiahnu následky a zatrasú touto klietkou, v ktorej sme všetci žili, zatrasú otcovými vreckami, aby z nich vypadli kľúče od kliecky. Nahovárala som si, že to najhoršie na svete sa už predsa stalo. Pravdaže, mýlila som sa.

Iróniou bolo, že náš otec nemal Biancu radšej, aj keď bola taká mierna a poddajná. Bola preňho takmer neviditeľná. Keď sa nad tým zamyslím, možno práve to chcela, aby sa jej nič nestalo. A chcela, aby som sa riadila rovnakou stratégiou, aby sa nič nestalo ani mne.

„Nemôžeš sa skrátka správať normálne?“ pýtala sa ma všetkými možnými tónmi, od podráždeného po prosebný, od rozhorčeného po zúfalý.

Nemohla som. Podľa matky som bola búrlivá, podľa Matildy tvrdohlavá, otec ma nenazýval nijako, ale každý deň ho premáhala čoraz väčšia nechuť.

Už tri mesiace som sa umárala žiaľom po tom, ako moja milovaná krásna mama zomrela po páde na nerovnom teréne neďaleko od domu. Bola som ako užialené kľbko samoty a nikto sa ku mne nedokázal dostať na to pichľavé vyprahnuté miesto, kde som sa ocitla. Nemohla

som urobiť, čo odo mňa žiadala Bianca – moja vlastná vôľa ustúpila smútku a zúrivosti, ktoré vrčali v mojej mysli a nedali mi pokoj.

V ten deň sa nad vilou vznášal mrak hnevu a jeho zdrojom bolo drobné vychudnuté dvanásťročné dievča, ktoré sedelo na stoličke s rukami okolo kolien a so zvráteným obočím. Ja, to zlé dvojča, to, ktoré vzdoruje otcovej autorite a zakráda sa po okolí ako vlčie dieťa.

Zdalo sa, že Fosco Falconeri, môj otec a hlava našej rodiny, ktorého autorita bola vždy nespochybniteľná, mal už rebelujúceho dieťaťa plné zuby. Od matkinej smrti si ma do svojej pracovne zavolať už dvakrát. Dvakrát som stála na koberci pred masívnym dreveným stolom so sklonenou hlavou, aby som zakryla, ako ním pohľadám, a počúvala jeho pokojné, vyrovnané varovné slová. Za jeho pokojom a vyrovnanosťou som vycítila zúrivosť ticho vrčiacej šelmy, ktorá každú chvíľu začne revať.

Teraz si ma zavolať tretíkrát. Tušila som, že tentoraz to bude iné. Horšie.

„Signor Fosco už má na teba čas.“ Naša slúžka Laura vošla do kuchyne a podala mi ruku, akoby som bola malé dievčatko. Odmietla som ju prijať a šla som sama. Kamenné schody ma chladili na nohách. Krok za krokom som kráčala po chodbe lemovanej širokými drevenými trámami. Mdlý obraz mňa a Laury sa odrážal vo francúzskych oknách a celý čas nás sprevádzal. Za sklom sa črtali ružové kríky, ktoré vysadila moja mama.

Otec zvyčajne neudeloval tresty. Vlastne ani pochvaly. Len príkazy. Takmer nikdy sme s ním netrávili čas, teda okrem Biancy, ktorej občas niečo povedal, alebo ju pohladkal po hlave ako dobre vycvičeného psa. Všetky záležitosti týkajúce sa výchovy nás dievčat mali na starosti matka a Matilde: otec nemusel zasahovať takmer nikdy, lebo sme všetky vedeli, že jeho slovo je zákon a nikto sa mu neodvážil odporovať.

Okrem mňa.

Boli sme už takmer pri otcových dverách, keď som kútikom oka cez sklo zbadala za ružovým kríkom postavu. V prvej chvíli som si

pomyslela, že je to môj alebo Laurin odraz, no potom som si uvedomila, že to nie je ani jedno, ani druhé.

Ruže ju obklopovali ako koruna z okvetných lístkov a trňov, zlaté svetlo zapadajúceho slnka jej žiarilo spoza chrbta a pohľad upierala rovno na mňa. Hruď sa jej dvíhala a klesala, akoby lapala po dychu, akoby sa bála. Bola to moja matka. Bola som taká šokovaná, že som neotvorila francúzske okno na konci chodby – namiesto toho som skríkla, vrhla sa na sklo a začala doň tlčiť päsťami. Nebola som silná, ale jedna zo sklených tabúl bola uvoľnená a vypadla z kovového rámu. Preletela som rovno cezeň a dopadla tvárou na štrk v sprške sklených črepov a krvi. Ozvala sa zmes výkrikov a zvukov bežiacich nôh, no potom všetko prehlušil otcov silný hlas, ktorý vyštekol na Lauru, aby zavolala lekára.

Zistila som, že ležím na chrbte v otcovom náručí a hľadím mu do tváre. Bola okolo neho čierna aura, čo ma vydesilo viac, ako som dokázala vyjadriť.

„Videla som mamu...” zašepkala som.

Vytreštil oči a bez slova ma pustil. Matilde si položila moju hlavu na kolená a Bianca mi pritíska ruku na čelo.

Otec zmizol v pracovni a zostal tam celý čas, kým sa dialo, čo sa dialo. Vôbec si nespomínam, čo bolo potom – ani na príchod sanitky, ani na odvoz do nemocnice.

Už nikdy som ho nevidela.

Keď som sa spamätala, ležala som v cudzej posteli, ktorá mi pripadala príjemne svieža. Nado mnou sa skláňala žena v zelenom a cez napoly stiahnuté žalúzie prenikalo biele slnečné svetlo.

Prvé, čo som zašepkala, bolo: „Moja mama žije.”

Z druhej strany postele sa ozval tichý vzdych. Keď som sa obrátila, zistila som, že tam sú Bianca a Matilde. Bianca vyzerala zarazene a Matilde si pritískala ruku na ústa.

„*Piccola*, nežije,” povedala Matilde. „Je mi to ľúto, ale zomrela na kopcoch nad Casaltou a ty sa s tým musíš zmieriť. My všetci sa s tým musíme zmieriť.” Zľahka sa dotkla mojej obviazanej ruky.

„Videla som ju. Žije,“ trvala som na svojom. „Bianca, prisahám, videla som ju!“

Zdravotná sestra sa nenápadne vytratila.

Bianca tam sedela čistá a upravená v košeli s krátkymi rukávmi a drobnými mašličkami na pleciach a s medovými vlasmi ostrihanými po bradu. „Nehovor to. Prosím, Lulu, nehovor to. Otec sa bude hnevať.“ V očiach mala slzy.

„Ty dokážeš len plakať!“ skríkla som. „Predstieraš, že si dobrá, ale v skutočnosti si len slaboška!“

„Lucrezia!“ zahriakla ma Matilde. „Tvoja sestra si nezaslúži...“

„Nie som slaboška,“ ohradila sa Bianca tónom, pri ktorom som zatajila dych. Znela oveľa staršie ako na svoj vek. „Snažím sa, aby si s nami mohla zostať doma.“

Čože? *Kde inde by som mala byť?*

„Ako to myslíš?“ Môj hlas znel mdlo a hnevala som sa na seba, že som prejavila slabosť.

„Prestaň opakovať, že si videla mamu. A začni sa správať slušne,“ prosila Bianca. „Prosím!“

Obrátila som sa k nim chrbtom, tvárou k stene. „Videla som ju.“

„Nevidela!“ Bianca vyskočila, chytila ma za plece a začala mnou triasť. Vykrikla som od bolesti. Rezné rany na rukách ma boleli.

Matilde Biancu odtiahla. Tvárila sa šokovane. Moja sestra sa takto nikdy nesprávala.

„Poďme, Bianca. Lulu si potrebuje oddýchnuť. Teraz spi, *piccola*...“ Počula som Matildin hlas, ale lieky, čo mi kolovali v tele, už zaberali, takže som bola čoraz ospanlivejšia. Sotva sa dvere zatvorili, Bianca vbehla naspäť a kľakla si vedľa mňa.

„Možno to bolo... Veď vieš, aké sme. Ja počujem hlasy a vidím ľudí. Možno si videla mamu, lebo máš taký dar,“ zašepkala naliehavo a obrátila sa k dverám.

„Nie,“ dostala som zo seba, pričom sa mi plietol jazyk a cítila som, ako sa mi zatvárajú oči.

„Možno to bolo práve tak! A možno ju uvidím aj ja...“ Matilde nedovolila Biance dopovedať, lebo ju chytila za ruku.

„Bianca! Musíme ju nechať odpočívať!“

„Nie... Bola tam...“ To bolo posledné, čo som povedala, než ma premohol spánok.

Zobudila som sa, keď ma prišla skontrolovať zdravotná sestra. Bola som sama. Myslela som si, že neuplynulo veľa času, lebo cez okno ešte stále prenikalo svetlo, ale zrejme som prespala celú noc, lebo mi priniesla podnos s raňajkami a zaželala dobré ráno. Bola som hladná. Zhltna som chlieb s džemom a vypila hrnček teplého čokoládového mlieka.

„Pôjdem dnes domov?“

„Uvidíme, čo povie pán doktor,“ odvetila zdravotná sestra s upokojujúcim úsmevom. „Zjavne sa máš dobre. Rozhodne máš chuť do jedla!“

Prikývla som s ústami plnými chleba s džemom. Rezné rany ma boleli, ale nechcela som, aby to vedela, aby si ma tam nenechali dlhšie.

Len čo som dojedla raňajky, prišiel ma pozrieť lekár. Nebol taký upokojujúci ako sestrička – jeho úsmev bol strnulý.

Dali mi čisté obvazy a ja som si hrýzla pery, aby som neplakala. Lekár vyhlásil, že rany sa pekne hoja. Tak prečo na mňa tak čudne pozeral? Akoby ma hrozne ľutoval.

„Môžem si sadnúť?“ opýtal sa a potľapkal po plachte. Prikývla som a on si sadol vedľa mňa. „Tak teda, *signorina*. Všetkých si nás poriadne vystrašila.“

„Je mi to ľúto.“

„Nemusíš sa ospravedlňovať. S rodinou ste v poslednom čase prežili veľa zlého. Keď sa stane niečo strašné, každý z nás reaguje inak. Chceme, aby bolo všetko opäť ako predtým, však?“

Prikývla som.

„Niekedý si to želáme tak veľmi, že môžeme vidieť aj veci, ktoré tam v skutočnosti nie sú... Chápeš, čo tým myslím?“

Opäť som prikývla, aj keď som v skutočnosti nechápala, čo tým myslel, lebo som nevidela nič, čo tam nebolo. Bola tam moja matka. Nebol to sen, nebol to ani môj dar.

„Tvoj otec je znepokojený. Chce, aby si si uvedomila, že tá oklamal zrak, a preto si sa tak zranila. Nikto tam nebol. Vrhla si sa na sklo... cez sklo... zbytočne.“

„Bola tam moja mama.“

Lekár sa zatváril skormútene. „Ach, Lucrezia.“

Vedela som, že som ho sklamala, že som povedala niečo nesprávne. Ale bola to pravda.

„Dobre. Neboj sa. Tvoj otec všetko vyrieši, áno?“ Prstami mi nadvihol bradu a pozrel na mňa. „Si odvážna malá dušička.“

„Nie som malá. Mám dvanásť. Príde ma dnes otec vyzdvihnúť?“

Lekár sa na mňa znova strnulo usmial. „Neboj sa,“ zopakoval.

Chápala som to ako áno.

Bolo mi jasné, že už nesmiem vyvádzať, chodiť poza školu a nejesť. Budem sa snažiť byť lepšia. Musím rozmotať myšlienky v hlave ako Matilde priadzu pred pletením, zmotať ich do úhľadného kľbka a byť dobrá. Ak otcovi dokážem, že som ochotná správať sa slušne, neskôr mu môžem povedať, že som si istá, celkom istá, že som za červeným ružovým krikom videla mamu. Uverí mi a začne ju hľadať. Ak sa budem snažiť byť čo najdokonalejšia, vypočuje ma, všetci ma vypočujú. Stala sa strašná chyba a ja ju musím napraviť. Naša mama nie je mŕtva a je mojou povinnosťou postarať sa, aby sa to všetci dozvedeli.

Chcela som byť pekne oblečená, keď si po mňa otec príde. Poprosila som zdravotnú sestru, aby mi učesala vlasy, lebo som ešte nedokázala poriadne zdvihnúť ruky, a aby mi pomohla s obliekaním. Šaty, čo som mala na sebe, keď som prišla, boli zničené, ale sestrička mi dala malú tašku, čo mi poslala Matilde. Vnútri som našla ružový top, džínsové šortky, biele sandále a členku. Bol to odev pre malé dievčatko a ja som prevrátila oči. Matilde nechápala, že už nie som dieťa.

Stála som na nemocničných schodoch s lekárom a so zdravotnou sestrou, čo sa o mňa starali. Keď som uvidela otcovo auto, srdce sa mi robúchalo. Napoly som sa bála, napoly som sa tešila, že pôjdem domov.

Obviazanou rukou som si uhladila vlasy.

Z auta vystúpil náš šofér Martino. Očakávala som, že otvorí aj zvyšné dvere a vypustí von otca, Biancu a možno aj Matilde, ale neurobil to. Pri pozdrave uhýbal pohľadom a vzal mi moju tašku. Neistým krokom som za ním zišla po schodoch, a keď otvoril kufor, aby doň vložil moju tašku, zistila som, že v ňom už sú dva veľké kufre a prútený košík previazaný šnúrkou. Bol tam aj môj zimný kabát preložený vo dvoje a zabalený v plastovom obale. Na boku bola zrolovaná červeno-biela deka a na nej ležal plyšový pes Bernardo, s ktorým som od detstva spávala.

V tej chvíli som si uvedomila, že nech idem kamkoľvek, nejdem domov.